

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Γ.— ΑΡΙΘ. 119 (14)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ 1910

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

ΕΝΑΣ ΜΕΛΛΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ, ΔΟΥΣ ΤΩΝ ΑΣΤΟΥΡΙΩΝ
Χαιρετῶν στρατιωτικῶς τὸν πατέρα του Βασιλέα Ἀλφόνσον ΙΓ'.

(Ἐκ νεωτάτης φωτογραφίας)

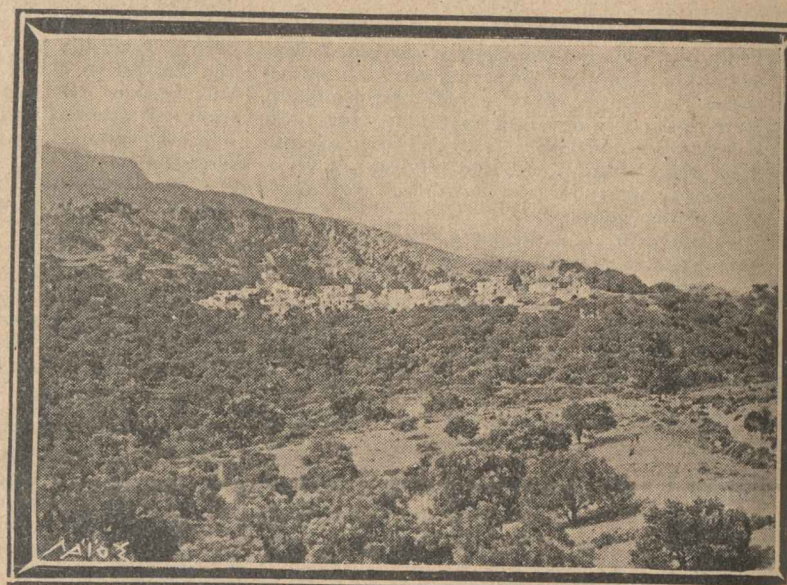
2) ΚΑΪΡΟΝ.—'Ανατολίτισσαι χορεύτριαι.
('Αποστ. δ κ. Ι. Πολυχρόνης, εξ 'Αλεξανδρείας).

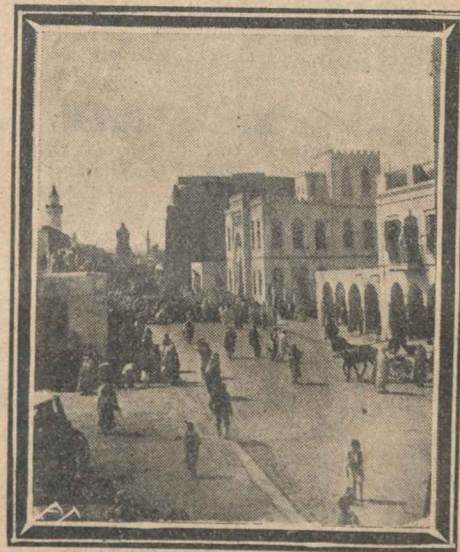
3) ΜΥΤΙΛΗΝΗ.—'Ο κόλπος Soutra.
('Αποστ. δ κ. 'Ελ. 'Ελευθερίου, ἐν Μυτιλήνης).

4) ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΝ.—'Η μόνη ἐν τῷ χωρίῳ ἑπαυλις τῶν κ. κ. Α. Ζαχαρίου—Δ. Τσουμερκιώτου, πρώην Κ. Βεργωτῆ—Ι. Μεσσινέζη.
('Αποστ. δ κ. 'Αλ. Γεωργακόπουλος, ἐν Χαλανδρίου).

5) ΜΥΡΘΙΩ (Κρήτης).—'Αποψις τοῦ χωρίου.
(Φωτογρ. τοῦ ἐρασιτέχνου κ. Κωνστ. Βενιέρη, ἐξ 'Αθηνῶν).

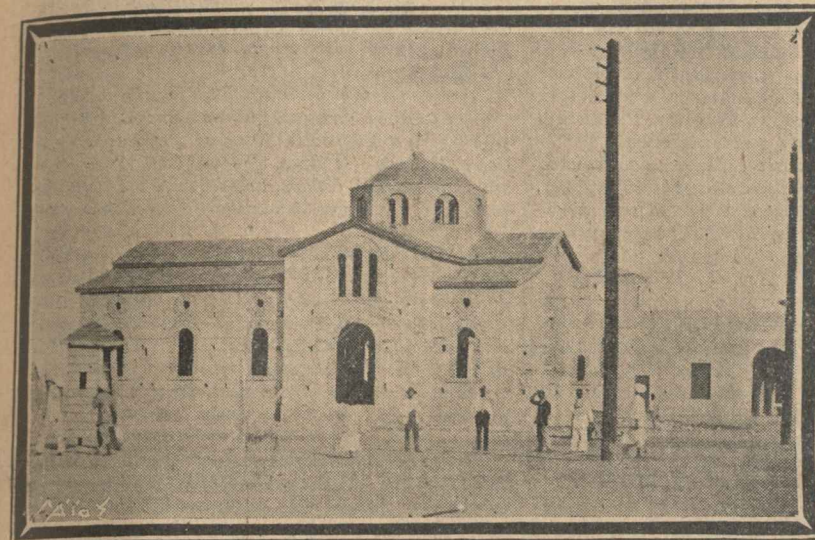
6) ΤΡΙΠΟΛΙΣ (Βαρβαρίας).—'Ο ἐορτασμός τῶν Γενεθλίων τοῦ Μωάμεθ.
(Φωτ. τοῦ κ. Ι. Δ. Τσόγια, ἐξ 'Αθηνῶν).

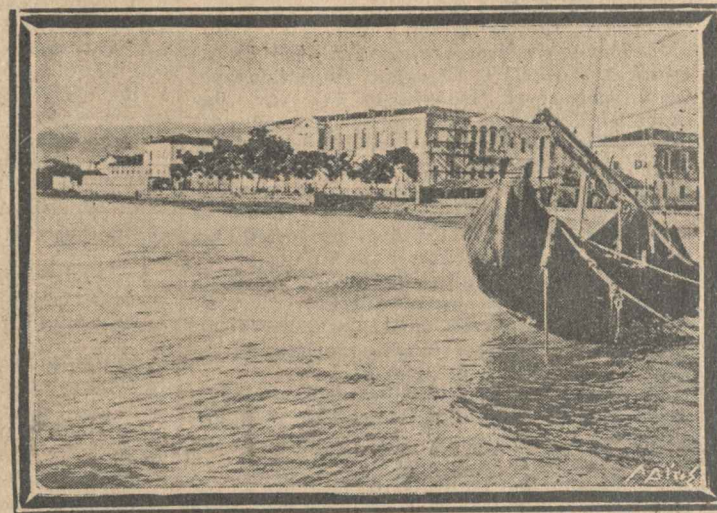
7) ΚΑΪΡΟΝ.—'Ο ξφολογικὸς κήπος.
('Αποστ. δ κ. Θ. Ι. Νικολοῦδης, ἐν Καΐρον).

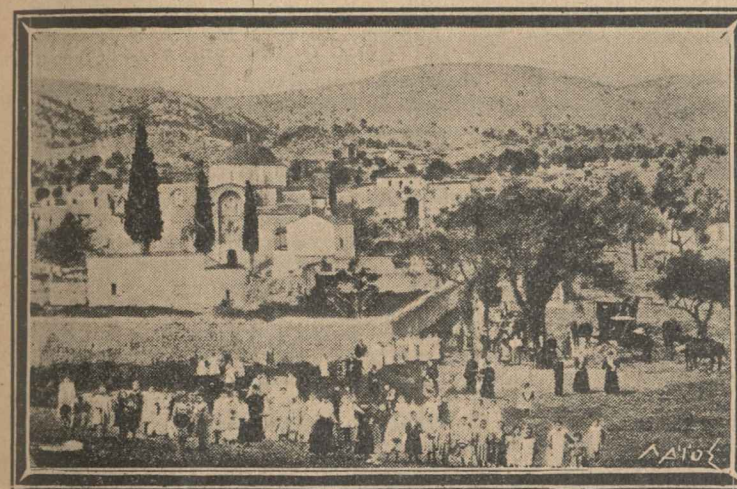
8) ΚΑΪΡΟΝ.—'Ο ἱεὺς τῆς πόλεως φερόμενος ἐπὶ καμήλων καὶ περιστοιχιζόμενος ὑπὸ Σειχῶν καὶ χωροφυλάκων παρὰ τὴν 'Ακρόπολιν.
(Φωτ. τοῦ κ. Γ. Σιδηράτου, ἐν Καΐρον).

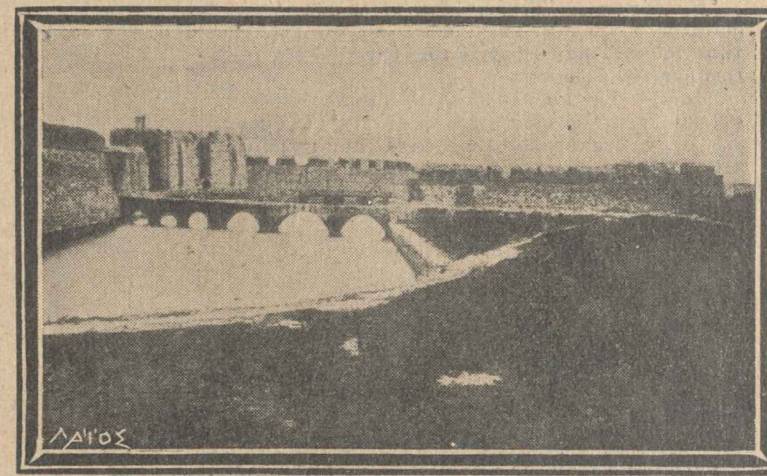
9) ΠΟΡΤ-ΣΟΥΔΑΝ.—'Η ὀρθόδοξος 'Ελληνικὴ 'Εκκλησία.
('Απ. δ κ. 'Ιω. Μ. Σινιάς, ἐν Πορτ-Σουδάν).

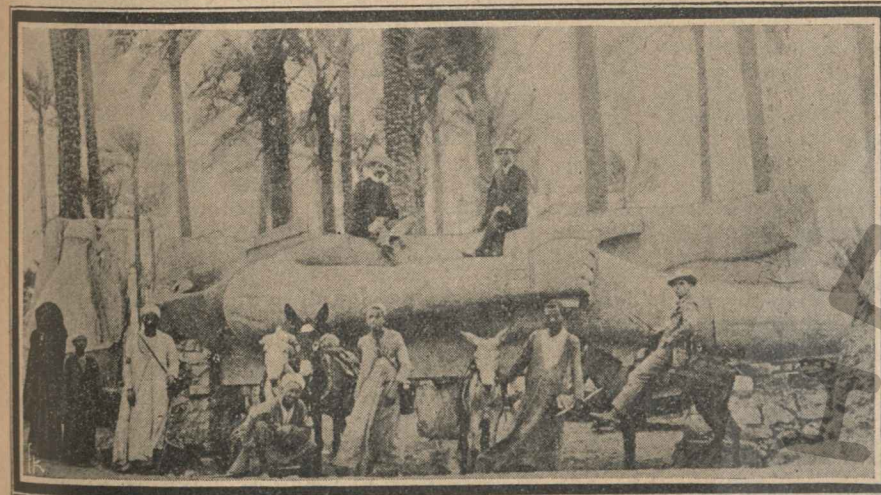
10) ΣΑΜΨΟΥΣ.—Τὰ δημόσια 'Οθωμανικὰ οἰκοδομήματα.
('Απ. δ κ. Μ. Τσεγκιόγλου, ἐξ 'Αμμοῦ Τευρκίας).

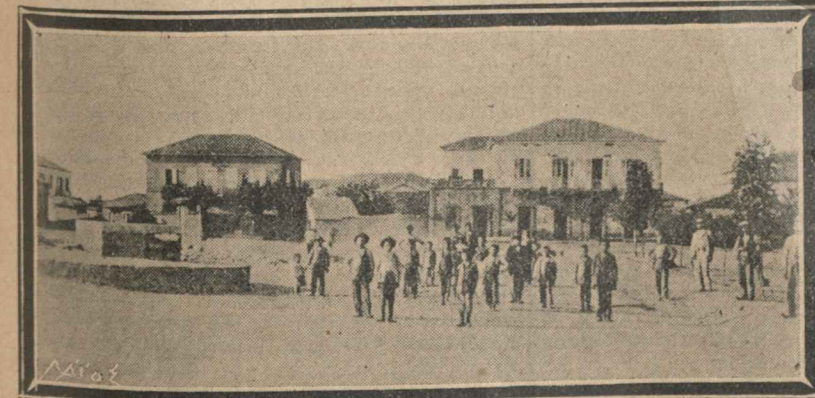
11) ΑΘΗΝΑΙ.—Μονὴ Δαφνίου, Βυζαντινῆς τέχνης.
('Αποστ. δ κ. Δημ. Π. Κανάκης, ἐν Παλαιχωρίου).

12) ΠΑΤΡΑΙ.—Τὸ φρούριον τοῦ Ρίου.
('Αποστ. δ κ. Γ. Α. Πετρονιάκης, ἐν Κλάτον).

13) ΚΑΪΡΟΝ.—'Αγαλμα ἀρχαίας Βασιλείας.
('Αποστ. δ κ. Μίμης Γατόπουλος, ἐν Πατρῶν).

15) ΜΕΣΣΗΝΗ.—'Η Πλατεία καὶ τὸ Γυμνάσιον.
('Αποστ. δ κ. Σωτ. Γ. Κοκκαλίδης, ἐν Καλαμών).

14) Ν. ΦΑΛΗΡΟΝ.—'Η ἐξέδρα. 'Η καθήμενη εἶναι ἡ Κυρία Μπουρέα (τοῦ ἀξιωματοῦ Ναυτικοῦ) τῆς Μπενάκη, τυχαίως εὐρεθείσα ἐπὶ τῆς ἐξέδρας κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς φωτογραφίσεως.
(Φωτογρ. τοῦ ἱατροῦ κ. Σπ. Σ. Παζινοπούλου, ἐξ 'Αργυροπόλεως).

16) ΑΘΗΝΑΙ.—Τὸ ἐξοχικὸν τοπίον 'Αμυγδαλίας.
(Φωτογρ. ἐρασιτέχνου κ. Δημ. Σταθοπούλου, ἐξ 'Αθηνῶν).

5

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΙ

Ο ΧΑΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ

(Συνέχεια και τέλος)

— Δὲν θέλω νὰ σοὺ τὴν δώσω! Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! ἐφάρμαξεν ὁ Χάνης.
— Καὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ πιά νὰ ὑποφέρω! Πάρε τὴν καρδιά μου ἢ δώσε μου αὐτήν.
Ὁ Χάνης ἐσώπαινε.
— Ἡ νὰ τὴν ρίξωμε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ βουνὸ κάτω στὴ θάλασσα.
— Νὰ τὴν ρίξωμε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ βουνὸ κάτω στὴ θάλασσα! εἶπε καὶ ὁ Χάνης σὺν ἀντίπαλός τῆς φωνῆς τοῦ πατιδοῦ του.

Ἐμπήκαν μαζί στὸ χαρμί, ποὺ αὐτὴ κοιμόταν ξεπλωμένη σὲ μεγαλοπρεπὲς κορβίβι. Ἐστράφηκαν κοινὰ τῆς καὶ πολλὴν ὥρην τὴν κυτοῦσαν. Δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ γέροντος Χάνη καὶ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἑσώπαινε σὲ γένηται του, ὅπου ἔλαμπαν σὺν μαργαρίτες ἀλλὰ τὸ παιδί του, μὲ μάτια στίβας, μὲ ἀνατριχίλα ἀπὸ τὸ πάθος του, ἐσώφειε τὰ δόντια του, ἐπλησίασε καὶ τὴν ἐξύπνησε. Αὐτὴ, ὅταν ξύπνησε μὲ πρόσωπο τρυφερὸ καὶ ροδοκόκκινο, σὺν τὴν αὐγὴν, δὲν κατάλαβε τὸν Ἀγγάλα καὶ ἐτέντωσε στὸ Χάνη χεὶλὴ ρόδα: «Ἀγκάλιασέ με, γερο-αἰτέ μου!...»

— Ἐτοιμάσου, θάρρης μαζί μας, τῆς λέει ὁ Χάνης.
Τότε αὐτὴ εἶδε καὶ τὸν Ἀγγάλα, εἶδε καὶ τὰ δάκρυα σὲ μάτια τοῦ Χάνη, καὶ τὰ κατάλαβε ὅλα.

— Ἐρχομαι, λέει, ἔρχομαι. Ἐννοῶ! Οὕτε σὺν ἑνα, οὕτε σὺν ἄλλῳ! Τὸ ἔχετε ἀποφασίσαι! Νὰ ἢ ἀποφάσισαι αὐτὸν ποὺ ἔχουν δυνατὴ καρδιά! Ἐρχομαι!

Σιωπηλὸι καὶ οἱ τρεῖς ἐβάδισαν πρὸς τὴν θάλασσα. Περνοῦσαν ἀπὸ δρόμους στενοὺς. Ὁ ἀνεμὸς φυσᾷ σὲ μανία. Ἡ μικρὴ, σὺν λεπτοκαμωμένην ποὺ ἦταν, ἐκουράστηκε σὲ λίγο· ἀλλὰ ἦτον ἐπεφρασμένη καὶ δὲν παραπονήθη. Ὁ γυῖός τοῦ Χάνη, σὺν τὴν εἶδε νὰ μὲν πίσω, τὴν ρωτᾷ:
— Φοβᾷσαι;

Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν· τοῦ ἔρριξε ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ αἵματομένο τῆς πῶδι.
— Ἐλὰ νὰ σὲ πάρω, τῆς λέει καὶ ἐτέντωσε τὰ χέρια του.

Ἄλλ' ἐκείνη ἔπεσε σὲ λαίμῳ τοῦ γερο-αἰτοῦ τῆς. Ὁ Χάνης τὴν ἐσήκωσε σὺν πούπουλο σὲ χέρια του καὶ εἰς προχωροῦσε, ἐνῷ ἐκείνη προσηύχθη παραμυθίζε τὰ κλαδιά ποὺ μπορούσαν νὰ τὸν ἐνοχλήσουν σὲ δρόμῳ των. Ὁ Τολαῖκος, ποὺ ἐβάδιζε ἀπὸ πίσω, ἐπειθεὶ δὲ δρόμος ἦταν στενός, λέει σὺν πατέρα του:

— Στάσου νὰ περάσω προστά! Θέλω νὰ σὲ σφάξω!
— Πέρασε. Ὁ Ἀλλὰθ θὰ σὲ τιμωρήσῃ γιὰ αὐτὸ ἢ θὰ σὲ συγχωρήσῃ, κατὰ τὴ θέλησιν τοῦ θύ ἔχῃ. Ἐγὼ δὲ πατέρας σου σὲ συγχωρῶ. Ἐξέρω τί εἶνε ἡ Ἀγάπη.

Τέλος νὰ ἡ θάλασσα, βαθεῖα, μαύρη, ἀτελείωτη. Τὰ κύματα τραγουδοῦν βαρετὰ κάτω σὲ πόδια τοῦ βράχου. Ἐνα ἀσπρὸ φρενὴ περὶ τὴν καρδιά καὶ τὴν γαστήρ.
— Ἀντίο! λέει ὁ Χάνης, ἀφ' οὗ ἀγκάλιασε τὴν μικρὴ Ρωσίδα.

— Ἀντίο! λέει καὶ ὁ Ἀγγάλας καὶ εἰσεῖρε νὰ τὴν χαιρετήσῃ.

Αὐτὴ προχωρεῖ, κυττάει τὴν ἄβυσσον κάτω, ποὺ τραγουδοῦν ἄγρια τὰ κύματα, καὶ γυρίζει πίσω μὲ τὰ χέρια σφιγμένα σὲ στήθος τῆς.

— Ρίχτε με σὲ βάρανθο! τοὺς λέει.

Ὁ Ἀγγάλας τῆς τεινεί τὰ χέρια του καὶ σενάειν ἄλλὰ ὁ Χάνης τὴν παίρνει σὲ χέρια του, τὴν σφίγγει σὲ στήθος του, τὴν σηκώνει ἐπειτα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὴν ρίχνει κάτω ἀπὸ τὸ βράχο, μέσα στὴ θάλασσα!...

Τὰ κύματα χτυποῦσαν σὲ βράχο τόσο ἄγρια, τόσο πένθιμα, ποὺ κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἄκουε τὸ σῶμα, ὅταν ἔπερε σὲ τὴν θάλασσα. Οὕτως μὴ κραυγὴ, οὕτως ἕνας ἦχος! Ὁ Χάνης ἔγειρε σὲ μὴ πέτρα καὶ κυττοῦσε πέρα, μακριά, σὲ σκοτιάδι τῆς νύχτας. Ὁ Τολαῖκος ἔμεινε κοινὰ τὸν ὁρὸς, μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο μὲ τὰ χέρια του, ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς σὺν πέτρα.

Ἡ ὥρες περνοῦσαν καὶ σὺν οὐρανὸν τὰ σύγνεφα ἔτρεχαν, ἀπὸ τὸν ἀνεμὸ, τὸ ἕνα κοινὰ σὲ ἄλλο. Ἦσαν μαύρα καὶ βαρὰ ὅπως ἡ σκέψις τοῦ γέροντος Χάνη, ποὺ εἶχε ἐπαλῶνι στὸ βράχο, ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

— Πάμε, πατέρα! λέει ὁ Τολαῖκος.
— Περιμένε, λέει ὁ Χάνης, ποὺ φαίνονταν σὺν αἰτὶ νὰ ἄκουγε.

Πάλι πέρασε λίγη ὥρα. Κάτω τὰ κύματα πάν-

τοτε χτυποῦσαν ἄγρια σὲ βράχο ἀπὸ τὸν ἀνεμὸ, ποὺ οὐδὲν ἔμελλε σὲ δένδρα.

— Πάμε, πατέρα!
— Περιμένε λίγο.

Πολλὲς φορὲς ὁ Τολαῖκος τοῦ τοῦ εἶπε: ἄλλ' ὁ Χάνης ἔμεινε ἀκίνητος σὲ θέσιν ποὺ εἶχε χάσει τὴν χαρὰ τὸν τελευταῖον ἡμέραν του. Ἀλλὰ καθεπρᾶγμα ἔχει καὶ τὸ τέλος του. Ἐπικώβη, ἐσώφρωσε τὰ φρύδια του καὶ εἶπε μὲ φωνὴν σιγανήν:

— Πάμε.
Ἐκίνησαν νὰ φύγουν· ἀλλὰ σὲ λίγο ὁ Χάνης ἐσταμάτησε.

— Γιατί νὰ φύγω; Ποῦ πάω, Τολαῖκο; Πῶς νὰ ζῶ, ἀφοῦ ὅλη μου ἡ ζωὴ ἦταν αὐτὴ; Εἰμαι γέρος καὶ κανεὶς δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ καὶ ὅταν κανεὶς δὲν ἀγαπᾷται, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ζῇ!...

— Ἐχεις τὴ δόξα σου καὶ τὰ πλούτη σου, πατέρα.

— Δὲς μου ἐνα φίλημά τῆς καὶ πάντα ὅλα, σὲ χαρίζω! Ἐλὰ αὐτὰ εἶνε πράγματα πρόσκαιρα. Μόνον ἡ ἀγάπη τῆς γυναίκας εἶνε ἀθάνατη! Ἄν δὲν ἔχῃ κανεὶς μὴ τέτοια ἀγάπη, δὲν εἶνε ζωὴ. εἶνε φτωχός, εἶνε ζητιάνος καὶ ἡ ἡμέρα του εἶνε ἀ-βυσσὸς. Ἀντίο, παιδί μου. Εἶδε ἡ εὐλογία τοῦ Ἀλλὰθ νὰ ἦνε πάντοτε σὲ κεφάλι σου καὶ νὰ σὲ συνοδεύῃ ὅλες τῆς ἡμέρας καὶ ὅλες τῆς νύχτας τῆς ζωῆς σου! Εἶπε ὁ Χάνης καὶ ἐγύρισε κατὰ τὴ θάλασσα.

— Πατέρα! λέει ὁ Τολαῖκος, πατέρα!... Τίποτε ἄλλο δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ εἴπῃ, γιατί δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ τίποτε σ' αὐτὸν ποὺ τοῦ χαμογελᾷ ὁ θάνατος.

— Ἄσε με!...
— Γνωρίζεις ὁ Ἀλλὰθ!...

Καὶ τρεχάτος ὁ Χάνης ἐπλησίασε σὲ τὸ βάρανθο καὶ ἔπεσε κάτω. Τὸ παιδί του δὲν πρόβλεψε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Πάλι τίποτε δὲν ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ σῶμα ποὺ ἔπεσε, οὐδὲ κραυγὴ, οὐδὲ κτύπος. Μόνα τὰ κύματα πηδούσαν κάτω καὶ σὲ τὴν ἄβυσσον καὶ ὁ ἀνεμὸς τραγουδοῦσε ἄγρια τραγῶδι.

Ὁ Ἀγγάλας ἐκύνταξε ἀρκετὴ ὥρην τὴ θάλασσα καὶ μὲ φωνὴν δυνατὴ εἶπε:
— Ὁ Ἀλλὰθ! ἴδω μου μὴ καρδιά τόσο δυνατὴ σὺν τὴν καρδιά τοῦ πατέρα μου!

Καὶ ἀποκαρύνθηκε μέσα σὲ σκοτιάδι τῆς νύχτας...

Ἔτσι πέθανε ὁ Χάνης Μασσολαίμα-ελ-ασράμπ καὶ ὁ Τολαῖκος Ἀγγάλας ἔγινε Χάνης τῆς Κριμαίας.

Φάραλα. Σερ Παυλόπουλος

ΕΘΙΜΑ ΖΑΤΟΥΝΗΣ (FORTUNIAS)

ΟΙ „ΑΡΡΕΒΩΝΕΣ“

ΙΩΑΝΝΗ ΗΛ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Τὰ ἔθιμα τῆς Ζατούνης, τοῦ μυροδόλου αὐτοῦ χωριοῦ τῆς ἐνδύσης Φορτυνίας, εἶνε ποιητικώτατα, εἶνε δὲ πολλὰ. Ἐξ αὐτῶν περιγράφω ἐν συντόμῳ ἕν, τὸ τῶν Ἀρρεβώνων.

Ἀφοῦ γίνοντο πρῶτα «τὰ λόγια», δηλαδὴ ἡ προέβας ἀπὸ τὸν συμπλερὶ καὶ συμπόρον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη καὶ ἀναγίνονται τὸ «εἰρητικὸ χαρτί» ἡ τὸ προικοσυμφωνον, κἀμουν τοὺς «ἄρρεβῶνες» ὡς ἔξης:

Τὴν ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου καλεῖται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ ὁ ἐφημέριος ἱερεὺς, αὐτὸς δὲ καὶ ὁ πατὴρ τοῦ γαμβροῦ, ἡ ἄλλος τις στενὸς συγγενής, λαμβάνουν δακτύλιον, γλυκίσματα, διάφορα κοσμήματα καὶ φάλην πλήρη οἰνοπνεύματος, τὰ ὅποια θέτουν ἐντὸς καλὰθου καὶ τὰ φέρουν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης. Τὸν καλὰθον φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρός, τοῦ ὁποῦ ἀμφότεροι οἱ γονεῖς εἶνε ζῶντες. Ἐμφανίζεται ἡ νύμφη, ἡ δὲ ἀποκαθῆται τὴν χεῖρα τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ πενθεροῦ, παρακλῆθαι αὐτοὺς, χαμηλοκυττάζουσα χωρὶς νὰ δμῇ. Ὁ πενθερὸς θέτει τότε τὸν δακτύλιον εἰς τὸν παρήμερον δάκτυλον τῆς δεξιᾶς χειρὸς τῆς, δίδων εἰς αὐτὴν συγχρόνως καὶ ἕν χρυσὸν νόμισμα. Οἱ περὶ τὴν νύμφην ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν γαμβρὸν ἐχάραις, δηλαδὴ ἐνθύματα, κοσμήματα κλπ. καὶ ἐν μαγδύλιον, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἔχουν τὸν δακτύλιον τῆς νύμφης, τὸν ὁποῖον ἔπειτα φέρει ὁ γαμβρός. Τὰ ἀποστελλοῦν δὲ διὰ τοῦ παιδὸς ὁποῖος ἔπρεπε καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους. Σημειώθη, ὅτι οἱ «ἄρρεβῶνες» εὐδαίμοντες ἀπευθύνονται πρὸς εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐθελῶντες ἡρωοῦντο οἱ μερηνρ τευμῆνοι, ἐὰν θέλουν νὰ συζητήσῃ, ἴδω δὲ ἡ νύμφη, ἡ ἀναφέρει ὁ ἑσπέρωνος εἶνε τὴν «Ἀνδρομάχην», ἔβω ἡ Ἑρμῶνιν λέγει:

Νυμφερῶντων μὲν τῶν ἐμῶν
πατὴρ ἐμὸς
Μέριμαν ἔχει, καὶ οὐκ ἐμὸν
κρίνει τάδε,
ὅστω καὶ ἐν Ζατούνῃ ὁ πατὴρ ἐκλέγει τὸν γαμβρὸν
ἡ τὴν νύμφην διὰ τὸ τέκνον του, προτιμᾷ δὲ συγγενῶν του.
Ἀθῆνα. Τάκης Κωνσταντόπουλος

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ!

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τῶν Μνημοσύνων δὲν θὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Κοιμητήριον, διότι δὲν θέλω νὰ ἀνηρῶσιν τὰ μεγαλοπρεπὴ καὶ ἐπεφρασμένα μανωλεῖα τῶν πλουσίων, τὸν ἰσχυρὸν, τὸν μεγάλον, τὸν φιλοδόξον, τὰ ὅποια νομίζω διὰ τὰ ἑμαῖς καὶ διὰ τοὺς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Σαπτεμήτριον μεγάρου τῆς κυρίας Δηροῦς Παπαλεωνάρδου.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν, ὅπῃ τοὺς πρώτους ἡχοὺς τῆς ἐρχόμενης, εὐαρίθμα μόνον ζῶντι—ὡς τὰ πρῶτα κύματα τῆς θαλάσσης, τὰ προαγγέλλοντα τὴν ἐπικείμενην τρικυμία—ἤρχισαν νὰ στρεβιλλοῦνται. Μετ' ὀλίγον ὅμως προσετέθησαν πολλὰ ἄλλα, ὅλα δ' ἕμῳ—ἀποσταλόντα γοητευτικὰ τὰς συνδρασμοὺς μὲ τὰ φάρτα χροῖματα τῶν robes de bal τῶν κυρίων καὶ μὲ τὰ ὀλόμαυρα habits καὶ κατὰλευκα gilets τῶν καβαλιέρων—ἐστρεβιλλίζοντο μετ' ἀκατασχέτου χροεντικῆς μέθης, παρῶν οὕτω θαυμαστικὸν θέαμα χροεντικῆς ὄψεως.

Μετὰ τὸν στρεβιλλίζοντα ἐξείχον αἱ δεσποινίδες: Ἡ Μινδάρ, Κατὴν Κοντολεόντου, Ν. Περόγλου, Μπικη Κ. Αεῖδου, Αἰμιλία Σερπέρη, Βαλεντίνου, Δικαία Κατσαρά, Ἐλένη Σπ. Δάμπου, Νῆα Σπατακοπούλου, Ὀλγα Λάππα, Μαρία Παντελάκη, ὅς καὶ πλείους ἄλλαι, καθύπερθε Νηρηίδες τῆς ἐπαινοῦ ἐκείνης τρικυμίας θαλάσσης. Ἀλλὰ καὶ παλαιὰ κορίττα, αἱ ὅποια ὅμως δὲν εἶχον λάβε μέρος εἰς τὸ valse, —ἐπιφωτισμένοι διὰ τὰς contre-dances—ἦσαν ἀξιοθαύμαστοι καὶ ἀντάξια τῶν στρεβιλλιζόμενων δεσποινίδων. Μετὰ αὐτὰν ἦσαν αἱ κυρίαι: Ἡ Φ. Φιλαδέλφους, Μομφερράτου (τοῦ Λαγχοῦ), Μαρίκα Παπαπαπαγιώτου, Δαμπαρῆλου (τοῦ γένους Σπατακοπούλου), Ν. Περόγλου, Μέλιν, Ἀέστου (τοῦ Λαγχοῦ), Νικ. Γενήραλη, Μαλάρου (τοῦ γένους Δάμπου), Δημ. Μ. Ράλλη καὶ πολλὰ ἄλλα, ὅλα μὲ πλούσιαν καὶ φάρτα robes de bal. Ἦγειτο δὲ πασὼν ἡ περικαλλὴς καὶ χαριεστάτη οἰκεῖστίσινα κυρία Αἰμιλία Δ. Παπαλεωνάρδου.

Ἀργυροτόλιν Γερσίμος Χ. Μοσχόπουλος

ΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΥ

Ἀκούς μ' ἀπόκοσμη βοή, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ πέτρα; Κάτω κινεῖται ἀπὸ μακρὰ ὅλν σήμαντρο οὐρανό. Βλέπεις μακρὰ κατὰμαυρὸν πηλὰ εἰς τὸν ἀέρα; Ἀκούς βαρὺ ἀνάσασμα ποὺ φθάνει κορυφωμένο;

Πέρα ἐκεῖ ἀνθρώπινες μορφᾶς ἀναταράσσον
Μέσ' στὴ φωτιά καὶ κοπανοῦν τὰ σίδερα μὲ λύσσα,
Ἰδρώτες μέσ' στὰ κάρβουνα ἀπ' ἀγνῶνι σιδήρου,
Κι' ὅλα καὶ μὲς ἀγῶνα καὶ μαῦρον δὲ τὴν πίσσα!

Ὅλα τριγύρω τους βογγοῦν, τὰ σίδερα φωνάζουν,
Μοιάζουν μὴ Κόλλας φρενὴ ποὺ ἡ ψυχὰς τῆς
ἰσχυρῆς.

Σὺν μὴ κατὰρα οἱ κινεῖται ἄλ' ὅλα τὰ σκεπάζουν.
Κι' αὐτοὶ μὲ χεῖλὴ χαρῶν σιγαλοτραγουδοῦν!

Κάποιος παλῶν σὲ σύντροφος, προδίδας πολυμήνι,
Τόλα καρφὰ κοπάνισαν καὶ ὁ Χρῆτος ὁτανρωδῇ.
Γέλασε ὁ οἶος δὲν εἰσάγει αὐτ' οἱ καταραμένοι,
Γιὰ τὸ Θεὸς ἀπ' ἀνθρώπου—ἰούδα—ἐπιδόδῃ.

Π. Σκαῖκος

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Σ' ἐπεταλόντες ἔχοντας τὸ ἔθιμα του δευτέρου
Ὁ Ἔρως, οὐδὲν πᾶντοῦ μνηρὸ ἀγάπης πόνο.
Μὰ σὺν τοῦ ποῦ τὸ ἐξέμῳ ἡ ῥόδος μὲ οὐρανό
Σεφάνια τοῦ ἀέμεναν, μὲ τῆς ἀντίδρας μόνον.
Καινούργιες τότε τοῦδιν «Ἡραῖος νὰ βάλῃ,
Καὶ πάλι ἄλλες τοῦτῃται σὺν ἑσπέρων καὶ πάλι.

Μὴ μέρα, ποὺ ἡ Μάννα του περνοῦσε καὶ οὐρανό
Τῆς εἶδε, οὐδὲν πᾶντοῦ μνηρὸ ἀγάπης πόνο.
Μὰ σὺν τοῦ ποῦ τὸ ἐξέμῳ ἡ ῥόδος μὲ οὐρανό
Σεφάνια τοῦ ἀέμεναν, μὲ τῆς ἀντίδρας μόνον.

Ἐχωρὶς στεφάνι ποῖος παντοῦ οὐδὲν εἶπε πεισμένους;
Κι' αὐτὲς, τὸ ποῖος καὶ πῶς καὶ τί, μὲ λῆξη τους
[μεγάλη]

Τῆς λένε, τὸ ποῦ πῆγαν καὶ ἀνόμιμ ποὺ καὶ πόσους
Παίμους ἀγάπης μοῖρασαν ν' ἐλπίδων πόδους πόδους.

Κ' ἡ Ἀφροδίτη, ποὺ ποῦ ὅταν πόνο τους λυτῇ
Τῆς μάςτους καὶ ἀραδιαστέ τῆς ἔβαλε νὰ μείνουν
Ἐκείνη σὲ χαμὸκλαδ καὶ τότε τῆς εὐχῇ
Τὴν πόνο νὰ ξεχάσουν καὶ λουλούδα νὰ γίνουν...

Καὶ ἂν καρδίε ποὺ ἀγαποῦν ἄλλες καρδίε ρωτοῦν,
Νὰ θυμηθοῦν καὶ μουτικὰ μᾶτι γ' αὐτὲς νὰ ποῦν!

Ἀθῆνα. Ἀγγελος Χάρις

ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΑ

ΜΕΛΙΔΑ ΣΟΥ

Τί νὰ σοὺ πῶ;... σὺν νὰ σὲ μελεῖται
τώρα ποὺ ἦρθε ἡ Σαρακοστή,
ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα γὰρ νὰ φάω
μὰ σὺν τῇ τῇ τῇ μου δὲν βρίσκεται φαί.

Φωνάζουν πρὸς ποῦ τὸ ἀντέρα μου
διαν—ἄλ' ὅταν τὴν ἐλπὴ οὐλλογισθῇ
ποὺ σὺν τοῖς τοῖς τοῖς τοῖς μου
καὶ... οὐλλογισθῇ τώρα πῶς πεινῶ!

Ἡδεῖα νὰ ριχτῶ μὲν νὰ χορτάσω,
ὄχι εἰς τὸ φαί, μὰ σὺν φίλῳ,
καὶ ὅλη τὴν Σαρακοστή νὰ τὴν περῶ
μόνο μὲ τὴν δική σου τὴν ἐλπὴ!

Ναύπακτος. Γ. Ἀθάνης

CARNET ΧΟΡΕΥΤΟΥ

ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΣΠΕΡΙΔΑ

Τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς πᾶν-
ταλὰ χροεντικὰ ζεύγη ἐπλημύρηναν τὰς πλου-
σιὰς ἐπιπλοῦσας καὶ αὐρυτάτας αἰθούσας τοῦ ἐπὶ
τῆς ἐποχῆς Σαπτεμήτριον μεγάρου τῆς κυρίας Δη-
ροῦς Παπαλεωνάρδου.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν, ὅπῃ τοὺς πρώτους ἡχοὺς τῆς ἐρχόμενης, εὐαρίθμα μόνον ζῶντι—ὡς τὰ πρῶτα κύματα τῆς θαλάσσης, τὰ προαγγέλλοντα τὴν ἐπικείμενην τρικυμία—ἤρχισαν νὰ στρεβιλλοῦνται. Μετ' ὀλίγον ὅμως προσετέθησαν πολλὰ ἄλλα, ὅλα δ' ἕμῳ—ἀποσταλόντα γοητευτικὰ τὰς συνδρασμοὺς μὲ τὰ φάρτα χροῖματα τῶν robes de bal τῶν κυρίων καὶ μὲ τὰ ὀλόμαυρα habits καὶ κατὰλευκα gilets τῶν καβαλιέρων—ἐστρεβιλλίζοντο μετ' ἀκατασχέτου χροεντικῆς μέθης, παρῶν οὕτω θαυμαστικὸν θέαμα χροεντικῆς ὄψεως.

Μετὰ τὸν στρεβιλλίζοντα ἐξείχον αἱ δεσποινίδες: Ἡ Μινδάρ, Κατὴν Κοντολεόντου, Ν. Περόγλου, Μπικη Κ. Αεῖδου, Αἰμιλία Σερπέρη, Βαλεντίνου, Δικαία Κατσαρά, Ἐλένη Σπ. Δάμπου, Νῆα Σπατακοπούλου, Ὀλγα Λάππα, Μαρία Παντελάκη, ὅς καὶ πλείους ἄλλαι, καθύπερθε Νηρηίδες τῆς ἐπαινοῦ ἐκείνης τρικυμίας θαλάσσης. Ἀλλὰ καὶ παλαιὰ κορίττα, αἱ ὅποια ὅμως δὲν εἶχον λάβε μέρος εἰς τὸ valse, —ἐπιφωτισμένοι διὰ τὰς contre-dances—ἦσαν ἀξιοθαύμαστοι καὶ ἀντάξια τῶν στρεβιλλιζόμενων δεσποινίδων. Μετὰ αὐτὰν ἦσαν αἱ κυρίαι: Ἡ Φ. Φιλαδέλφους, Μομφερράτου (τοῦ Λαγχοῦ), Μαρίκα Παπαπαπαγιώτου, Δαμπαρῆλου (τοῦ γένους Σπατακοπούλου), Ν. Περόγλου, Μέλιν, Ἀέστου (τοῦ Λαγχοῦ), Νικ. Γενήραλη, Μαλάρου (τοῦ γένους Δάμπου), Δημ. Μ. Ράλλη καὶ πολλὰ ἄλλα, ὅλα μὲ πλούσιαν καὶ φάρτα robes de bal. Ἦγειτο δὲ πασὼν ἡ περικαλλὴς καὶ χαριεστάτη οἰκεῖστίσινα κυρία Αἰμιλία Δ. Παπαλεωνάρδου.

Ἀργυροτόλιν Γερσίμος Χ. Μοσχόπουλος

ΤΟ ΠΑΡΑΠΙΟΝΟ

Εἶπα τὴν λῆξη μου σὲ δάση καὶ τὰ δάση ἀνατέ-
ναν. Εἶπα τὸν πόνο μου σὲν νηροαλλένια βροῦν
καὶ ἡ βροῦν ἐδάκρυον. Τὸν εἶπα σὲν πούλιν καὶ
λαίδη καὶ τὸ πούλιν λαμπρὸν εὐδασσε. Τὸν εἶπα
σὲν λαμπρὸν ἀστέρι καὶ μὲν ἔσπευε μὴ τοῦ ἀχέου.

Μετὰ τὸ valse ἤρχισεν ἡ πρώτη quadrille. Καὶ
ἐπὶ αἱ κυρίαι καὶ δεσποινίδες εἶχον σχηματίσει, εἰς
ἀσπρὰ μέρη τῶν αἰθουσῶν, καθὼς καὶ περὶ τοῦ
πλουσιώτατου buffet, ζωντανὰς ἀνθοδέσμες ἀπὸ
ἀσπρὰ ἀνθῶν, φωτισμένους ἄνθρωπον γοητευτικῶς καὶ
καλῶς ὑπὸ γλυκερικῶν λαμπτήρων—οἱ καβαλιέ-
ροι περικλυδῶσαν αὐτὰς—ὡς τὰ φύλλα καὶ ἡ
γλῆνη κυκλοῦν τὰς ἀνθοδέσμες—ἵνα παραλάβουν τῆς
πρῆμης τῆς, εἰς τὰς ὁποίας πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶχον
ἔλαβε engagements ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν, τινεὶ
δὲ καὶ ἀπὸ ἐξομάρδος ὁλοκλήρου.

Ὅπως δὲ τὰ φάρτα ἀνθῶν καὶ τὰ φύλλα ἐσκορπί-
σθησαν εἰς τὰς αἰθούσας καὶ ἐχόρευσαν τὴν πρώτην
contre-danse. Ταύτην ἠκολούθησαν καὶ δευτέρα
καὶ τρίτη καὶ τετάρτη, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἐμμελῶ-
δῶσαν πολλὰ valses—καὶ μετὰ ταῦτα ἐχορεύθη
ὑψηλότερον cotillon. Ὁ δὲ ἔρχον ἤρχισεν νὰ φωτί-
σῃ τὴν ὅλην τὴν

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΤΥΠΟΙ ΚΑΛΟΝΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΚΟΡΑΣΙΔΩΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ «ΕΛΛΑΔΟΣ»

Εύρίσκονται εις τὰ Γραφεῖά μας καὶ ἀποστέλλονται ἀντὶ τῶν κάτωθι τιμῶν τὰ ἑξῆς :
 Τὸ Α' Ἔτος τῆς «**Ελλάδος**» εἰς Τόμον (σελίδες 868, εἰκόνες 1000) ἀντὶ δραχμ. 5 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν καὶ δραχμ. 6
 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. — Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «**Ελλάδος**» τοῦ 1909 καὶ τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ 1910, ἀντὶ δραχ. 1 ἕκαστον.
 Τὰ ταχυδρομικὰ εἰς βάρος τοῦ Γραφείου. — Φύλλα Β' καὶ Γ' ἔτους ἀντὶ 10 λεπτῶν ἕκαστον, ἐκτὸς τῶν ταχυδρομικῶν.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ